EUREKA-momentje – 24-12-2014
Rolf Bouman

Vanochtend had ik een openbaring, een EUREKA-momentje… Nog voor de koffie was doorgelopen stond ik mijn schuurtje. En ik pakte uit een stoffig hoekje mijn penhengel. De penhengel die ik 32 jaar geleden kocht bij Peeters op de PH-kade. De hengel waar alles mee begonnen is, op karpergebied althans. Ik bouwde de hengel op, een vreemd soort rust maakte zich van mij meester. 'Ik ga pennen, ik ga verdorie pennen!', besefte ik mij opeens! De blank van mijn Casting Corner hengel stond zeker 15 jaar in de meest ongewenste stand. Recht dus. Maar waarom?

Ik heb de afgelopen 15 jaar wel gepend, maar nooit met mijn Peeters-stok. In mijn arsenaal heb ik nog wat hengels die de kwalificatie 'penhengel' mogen voeren. Maar die Peeters hengel, dat is dé hengel. En toch vis ik er niet mee. Waarom? Ik ben er achter! Omdat ik bang ben 'm te slopen! Ik heb op de fiets al diverse ongelukjes gehad in het drukke verkeer die mij ook diverse hengeltoppen hebben gekost. Die Casting Corner anderhalfponder met 86.000 ogen heeft een speciaal plekje in mijn hart, nooit maar dan ook nooit heb ik dat ding meegenomen op de fiets door het centrum van Amsterdam. Maar nu heb ik een P-vergunning! Woehoe! En dus ging ik vandaag pennen, en, beste vrienden, de Peeters-stok ging in een hoepel. We zijn weer vriendjes, dikke vriendjes. Hier het verhaal van vanmiddag…

Ik laad de spullen in de auto. Die staat wel 7 meter van mijn voordeur en dus las ik onderweg een pauze in. 'Broem', zegt de motor als ik de straat uit stuur. De top van Henk (zo noem ik 'm maar voor het gemak), tikt vrolijk tegen de binnenspiegel als ik een drempel slecht. Een half uur later. Ter plaatse, in no-time maak ik 5 plekjes met nat brood, wat verkruimelde bollen en 10 korrels maïs. Op de eerste plek krijg ik constant actie op mijn grote pluim brood, heel irritant! Ik loop naar de auto en pak een witvis-hengeltje. Binnen 5 minuten weet ik genoeg… Mijn haakaas wordt aangevallen door hongerige voorntjes, dat schiet niet op. Ik hang een kwart boilie aan de haak. Er gebeurt helemaal niks meer.

Bij plek 4 (2 en 3 waren dood) heb ik direct actie. De pen zakt en komt weer omhoog. Ik kan niet slaan, het gaat te snel. Dat gebeurt nog een keer of vijf en ik word een beetje wanhopig. Ik besluit tot een oude truc; 'galgje'… Wie kent 'm niet? Dusssss, de hengel horizontaal in direct contact met de pen (en dus de haakpunt). De linkerhand voorbij het punt van evenwicht onder de blank en de rechterhand op de cone. Bij een aanbeet hoef ik eigenlijk alleen maar de cone los te laten. En het werkt vrijwel direct, echt heel cool!

De vis doet geen moer en dat is maar goed ook, want het is links en rechts één grote takkenbende. Maar daar heeft Henk geen boodschap aan, hij gaat krom als een malle en geeft geen krimp. Het net biedt redding en even later sta ik op 24 december 2014 met prachtige kerstschub in mijn gretige handjes. Dit heb ik dus echt gemist!

Ik ga een dood beest in de oven doen, met een blij gevoel. Morgen zal ik wel last van mijn kaak hebben want die grijns krijg ik voorlopig niet van mijn gezicht…